

моя походъ въ Сиерра д'Ока Коларю . . . карай побърже и гледай да спечелимъ часа който изгубихмы.»

Колата препускахъ. А Пикильо владенъ въ размышленія, сравни настоящето съ минжлото, що можаше да стане, и що станж, и намърваше много причини да благославя божія промысль.

Наистина; той бѣ направиль и едно открытіе много прискърно, поради което сынътъ на Жиралда, особенно внукътъ на госпожа Урака не можаше да благодари на Бога за ражданьето си. Но отъ друга страна, бѣ вѣроятно сынъ на герцога д'Уседа, и внукъ на герцога де-Лерма.

Славата и знаменитостъта на бащина му родъ, бѣхъ доста да уравновѣсѣтъ погрѣшкитъ на матерния полъ, и тогасъ, можаше да са спре, помежду тѣзи двата края на общественната стълба, въ срѣденъ нѣкой предѣлъ, въ който рожденіето му бы са виждало много честно.

Освѣнъ туй, исторіята, която толкози пѣти добръ бѣ прочель, не обнемаше ли безчисленны примѣры на незаконнородены дѣца, усыновены отъ благороднытъ имъ фамилии, на които тѣ ставахъ украшеніе и слава? И отъ двамата сынове на Карла V, донъ Жуанъ Австрійскый не бѣше ли пославенъ отъ брата си Филиппа II, който не бѣ друго освѣнъ царь?

Тѣй слѣдователно и Пикильо можаше единъ день да стане достоинъ за младата си пріятелка. Рожденіето не е вече пречка, и младыйтъ пѣтникъ, испѣленъ отъ радость, и съ глава натѣпкана съ балнуванія стигнж края на пѣтуваньето си, подъ вліяніето на фантази и на арабскы басни.

И имаше право . . . той са намърваше въ арабска страна.

На другыя день вечерьта, стигнжхъ въ Мадритъ. Фернандо го пріе въ кѣщата си, като му рече, съ оизи тонъ на откровенностьта и на благодушіето, който накарва челоуѣка да пріеме приношеніето.

« На що можж да ти станж полезенъ? какво да сторѣж за тебе? »